

var langt fra at være ideel, og som burde forbedres gennem højere Rentesatser for Alders- og Invalidere-nydere og Dyrctidstillæg til arbejdsløse. Til Bekæmpelse af *Arbejdsløsheden* vilde en Revision af den dansk-tyske Handelstraktat, hvorved den danske Industri ikke kom til at mangle Raastoffer og hvorved man sikrede Industrien imod ubillig Konkurrence, vistnok være det mest effektive Middel; men derudover kunde Arbejdsløsheden afhjælpes ved at bringe Landbruget økonomisk paa Fode og endelig ved Gennemførelse af en Arbejdstidsforkortelse, som de tekniske Fremskridt gjorde nødvendig og Industriens Kæmpefortjenester økonomisk velbegrundet. — Aksel Larsen sluttede sin Tale med nogle Betragtninger om *Forfatningsspørgsmaalet*. Der kunde fornuftigvis ikke være Tvivl om, at en Grundlovsændring maatte betyde Etkammerssystem og Valgretsalders Nedsættelse; men der kunde ogsaa være Grund til en Demokratisering paa andre Omraader, saaledes ved at paalægge Rigsdagsmændene direkte Ansvarlighed over for deres Vælgere og ved en Demokratisering af hele Statsapparatet gennem en Udskiften i Embedsmandsstanden. »Ethvert Spørgsmaal om en Demokratisering af Forfatningen maa sammenkædes med en Demokratisering af den udøvende Magt her i Landet, ellers er enhver Tale om Folkestyre ud i det blaa.«

Schmidt (Slesvigske Parti) kritiserede forskellige administrative Afgørelser vedrørende Nægtelse af Opholdstilladelse m. m., men dvælede særlig ved de *udenrigspolitiske Forhold*, idet han gik ud fra, at tre Faktorer fremfor andre vil være bestemmende for Danmarks udenrigspolitiske Skæbne, nemlig Fællesskabet med hele det skandinaviske Norden, Naboen mod Syd, det tyske Rige og Folk, og England, hvormed Danmark har den største Vareudveksling. Hele Situationen syntes ham at pegé i Retning af, at man maatte ønske her i Landet ved sine Forbindelser til begge Sider at bidrage til, at der kunde opstaa et Samarbejde mellem disse tre Faktorer, hvorved den herskende trykkende Afhængighedsfølelse kunde forvandles til Bevidstheden om en stor Opgave. Og hvis man herimod vilde indvende, at denne Opgave laa over Evne, var dertil at sige, at »Danmark kunde jo betyde meget mere end i Dag sammen med de nordiske Frændestater og Folk. En fælles Vilje fra Norden til et Samarbejde med de to nævnte Magter, det vilde betyde meget, og det var en Linie, som kunde give Danmark og Norden en anden Anseelse end den, man har haft i Folkeforbundet«. Man burde ikke lade sig forstyrre af den forskellige Styreform i de to Lande; »det er noget, Magterne selv maa om, det plejer ogsaa at være flydende«. »Blivende er Folkene og Staterne selv og den Kendsgerning, at de ligger ved Siden af hinanden, og at deres Interesser, stort set, burde